

BEZOEK

DOOR P. HOOGENBOOM

TOEN hij die morgen was aangekomen, had hij eerst, in twijfeling, waarheen te gaan, het pleintje rondgekeken, waar de naakte boomen, met hun zwarte takken tegen de hemel, op twee rijen stonden. Enkele verpleegsters, helder in wit en blauw, waren hem voorbijgegaan, nieuwsgierig blikkend naar de vreemdeling, té elegant voor deze omgeving. Eén had hem de weg gewezen en hij was een donker-gapende deur ingegaan, waar hem dadelijk de benauwende lucht van medicijnen was tegemoetgeslagen. Voor hem lag een donkere steenen gang, waar weer een zuster hem voorging, toen hij zich had bekend gemaakt als „het bezoek van mijnheer Van Waarden” en ze zich op een lijstje ervan overtuigd had, dat 't officieel „in orde” was. In een ruime, lichte vestibule kwamen ze twee zusters tegen in lange, witte schorten, met een baar tusschen zich in, waarop, onder 'n witte spreij 'n patiënt lag, die hem met 'n bête lachje bekeek. Hij hoorde achter de dichtzweepende deur nog 'n paar woorden en gegichel, daarna ging hij met de zuster door een andere deur. Voor hem lag weer een lange gang, helder licht nu door ramen aan de rechterkant. Aan de linkerkant waren regelmatig naast elkaar bruin-grijze deuren. De gang was kaalwit en koud; hard klonken zijn stappen op de granieten vloer. De zuster liep haast geluidloos, wat onaangenaam aandeed. Een huiver ging plotseling door hem heen.

Voor één van de deuren hield de zuster stil. Ze deed open, en liet hem binnen. Eerst zag hij niets dan een grijs-lichte kamer met aan weerszijden drie witte bedden, een tafel in 't midden en wijdopen ramen, die uitzicht gaven op donkergroen dennebosch.... en dan een bleeke gestalte in één van de bedden, die langzaam overeind kwam.

En plots herkende hij — Ben! Hij bleef even naar hem staren met vreemdverschrikte oogen en angstig trillen van een glimlachje langs zijn mond. Hard, maar beteekenisloos, hoorde hij de stem van de zuster naast zich: „Hier is uw bezoek, meneer Van Waarden. Maak u maar niet te druk — ik zou maar gaan liggen” — en het dichtslaan van de deur achter zich.

Toen trachtte hij zich te vermannen en warmte en blijdschap te leggen in zijn stem: „Ben, kerel, hoe gaat het je?” — en met uitgestoken hand kwam hij naar hem toe. Een zonderlinge glimlach bleef op het magere gelaat en een vreemde stem antwoordde:

„Nou — niet al te best. Dank je. Ik ben blij, dat je gekomen bent; neem een stoel en ga zitten.” Van Marel nam een van de eenvoudige houten stoelen, die onder de voeteneinden der bedden geschoven stonden en ging zitten naast zijn vriend. Toen keek hij de kamer rond; op de deur en op de bruin-